

Sant Roc de les Núvies

Text i foto > **QUIM CURBET**, editor i fotògraf

La comarca del Gironès és un territori difús entorn de la Gerunda romana. Com una vànova lleugerament arrugada, s'estén damunt d'un matalàs de terra comprimida entre les Gavarres i els primers contraforts dels Pirineus, i es desplega discretament a partir del punt on acaben les línies d'autobusos dels Transports Municipals del Gironès, SA. En un dels seus cantells s'alça el campanar punxegut de Sant Menna, la històrica església parroquial de Vilablareix.

En aquell punt de la plana, el territori es comença a elevar i, davant de la porta del cementiri, comença el camí rural que et transporta cap a l'ermita de Sant Roc; un camí fondo, vorejat d'esbarzers i de vegetació de

marge, deixant enrere les pagesívoles ruïnes d'una vila romana i un ruc (sobrevolat per un estol de mosques) que mira amb ulls de ruc. Els sorolls de l'àrea urbana ja arriben esmorteïts —el soroll té unes raons que la raó no entén...—, només uns gossos que borden en nom del seu amo i els avions de Ryanair que passen roncant damunt dels arbres gosen trencar l'harmonia de la natura.

Pel camí de Cal Curt aviat apareix a mà esquerra l'ombra fosca d'una torre sepulcral i el gran casal, d'aspecte toscà, de Can Figueres. De fons, a la llunyania, s'albira entre la calitja la silueta borrosa de la catedral de Girona, de la mateixa manera que una mica abans (geològicament parlant) s'hauria vist la blanca estructura

d'un temple dedicat a Júpiter en el punt culminant de l'acròpoli gironina. Rieres seques carregades de sorres van travessant el camí entre parets de terra, coronat per branques d'alzina. Entre els espadats de terra creix la molsa i són habitats per insectes en minúscules coves rupestres. Una mica més endavant sorgeixen remors de gallines ponedores i refilets d'un gall en una casa de pagès; és el moment de girar novament per arribar a l'esplanada de l'ermita de Sant Roc, ja al damunt del puig que té el mateix nom.

L'antiga ermita sorgeix enmig de la clariana com per art d'encanteri, tant hi fa que la seva estructura hagi estat pràcticament reconstruïda del tot: sembla que els dos ulls de l'espadanya interpellin des de la profunditat del temps. La tradició diu que una noia amb ganes de trobar xicot, si acudeix al sant amb devoció, no passarà l'any sense trobar minyó. De fet, era molt factible que el trobés ja en tornar de l'aplec, i que en consagressin el compromís davant l'escorça d'un aglaner.

De baixada es pot tornar pel camí asfaltat de Sant Roc, i s'acaba novament a la porta del cementiri. És estrany com a tots els pobles, per poc que hi passegis, sempre acabes a la porta del canyet. Aquí un gran rètol adverteix els visitants de la presència de mosquits tigre, que, si hem de fer cas de la imatge, són grossos com pardals i, per poc que us atureu un moment a collir mores, podreu comprovar que la comparació no és banal, tenint en compte els estigmes que deixen a la pell.

Tornar al nucli urbà es fa una mica estrany i és el moment de mirar enrere, el campanar de Sant Roc de les Núvies ha quedat amagat en la boscúria i probablement els insectes del camí fondo ja hauran tornat a les seves feines quotidianes i allà dalt tot tornarà a ser igual com fa gairebé dos mil anys, quan les núvies corrien pel bosc a peu nu i el senyor de la vila anava construint pacientment la torre funerària que havia de servir, durant unes quantes centúries, el record de la seva honorable família.